

βάρδου περιεῖχε καὶ ἰδιοφυῆς συστατικόν, μὴ συναντώμενον συνήθως εἰς τοὺς ἐφαμίλλους αὐτῷ ῥήτορας. Οἱ μεγάλοι ῥήτορες περιβάλλουσι τοὺς λόγους αὐτῶν διὰ τετορνευμένων ἐκφράσεων, ἐξεζητημένων λέξεων καὶ μεγαλοπρεπῶν παρομοιώσεων. Ὁ Λομβάρδος ὁμως ἀπέφευγεν ἐπιμελῶς τὴν χρῆσιν τῶν ῥητορικῶν αὐτῶν ἀνθέων, προετίμα δὲ τὸ ἀπλοῦν καὶ δημῶδες ὕφος, ὃ μετὰ χάριτος καὶ ἀφελείας ἅμα μετεχειρίζετο. Ὁ Λομβάρδος διεκρίνετο καὶ ἐπὶ μεγίστη παρουσίᾳ πνεύματος· ἀπὸ τῶν διακοπτόντων ἀντὶ συγχύσεως ἐλάμβανε νέαν ζωὴν· ἔρριπτε κατ' αὐτῶν, ὡς Πάρθιον βέλος, ὅτε μὲν ἰλαρύνουσαν, ὅτε δὲ καταπλήττουσαν ἀπάντησιν, καὶ αὐθωρεὶ ἀνελάμβανε τὴν εὐρου συνοχὴν τοῦ λόγου του. Ἰδιάζουσιν γοητεῖαν ἐνέπνεον αἱ ἀγορεύσεις τοῦ Λομβάρδου εἰς τὸν περιούσιον αὐτῷ Λαὸν τῆς ἡμετέρας Ζακύνθου. Ὅταν ὁ Λομβάρδος μὲ τὸ φλογερὸν ὄμμα του, καὶ τὸ εὐρὺ μέτωπόν του, ἀγερῶχος πρὸ τοῦ βήματος ἰστάμενος, ἀπηυθύνετο πρὸς τὸν Λαὸν τῆς Ζακύνθου, ἠλεκτρικὴ ἀναλαμπὴ διεπέρα τὴν καρδίαν του· διὰ τῆς ῥητορικῆς του δεινότητος μετέβαλλε τὰς καρδίας τοῦ Ζακυνθίου Λαοῦ εἰς ναόν, ἐν ᾧ ἐνθουσιῶδῶς ἐξυμνεῖτο καὶ ἐλατρεύετο. Ἐπὶ τοῦ Λομβάρδου δυνάμεθα νὰ ἐφαρμόσωμεν οἱ Ζακύνθιοι τὸ περὶ τοῦ Περικλέους ὑπὸ τῶν συγχρόνων αὐτῷ Ἀθηναίων λεγόμενον, ἥτοι μόνος τῶν ῥητόρων ὁ Λομβάρδος, τὸ κέντρον κατέλειπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Τοιοῦτος περιεκτικώτερον ὁ Λομβάρδος ὡς πολιτικὸς καὶ ὡς ῥήτωρ.

Ἐν Ζακύνθῳ κατὰ Ὀκτώβριον 1888.

Δ. Θ. ΣΩΜΕΡΙΤΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Ἐκ τῆν ὠμμορφάδα Σου τὰ ῥόδ' ἄς παίρνουν χρῶμα,
Γιὰ νὰ γενοῦν πλεῖο κόκκινα καὶ πλεῖο δροσᾶτ' ἀκόμα.

Ἐκ τῶν ματιῶν Σου τὴ φωτιὰ τὰστέρια ἄς πάρουν τόση,
Ποὺ νὰ μὴ φτάνουνε τὸ φῶς κῆ ἀφ' οὐ θὰ ξημερώση.

Ἐκ τῆ φωνή Σου ἄς πάρουνε γλυκεῖα λαλιὰ τὰ ἡρόνια,
Γιὰ νὰ λαλοῦν γλυκύτερα ἴστῆς μυδαλιᾶς τὰ κλώνια.

Ἐκ τῆν ψυχῆ Σου ὁ οὐρανὸς ἄς πάρη καλωσύνη,
Γιὰ ν' ἀπλωθῆ πλεῖο ἑξάστερος πλεῖο γυλανὸς νὰ γείνη.

Καὶ μόν' ἀπ' τὴν ἀγάπη Σου κάνενας ἄς μὴν πάρη! . . .
Μηδὲ ἴστον ἴδιο τὸ Θεὸ δὲν κάνω τέτοια χάρι.

ΞΕΝΗΤΕΥΤΗΣ